

5. Zarzut piąty, według którego przyjmując zaskarżone rozporządzenie Komisja naruszyła art. 37 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1272/2008, ciążyący na niej obowiązek dobrej administracji i przysługujące skarżącemu prawo do bycia wysłuchanym. W szczególności skarżącemu nie stworzono adekwatnej możliwości przedstawienia użytecznych uwag w przedmiocie samej opinii RAC, która znacząco odbiegała od pierwotnej propozycji klasyfikacji, zarówno pod względem przedstawionego uzasadnienia naukowego, jak i końcowego wniosku w odniesieniu do klasyfikacji TiO_2 . Natomiast, gdyby skarżącemu stworzono, formalnie i w wystarczającym stopniu, możliwość ustosunkowania się do opinii RAC w toku jej przyjmowania, efektem uwag, które mogłyby one przedstawić, prawdopodobnie byłaby zmiana wyniku procesu podejmowania decyzji.
6. Zarzut szósty oparty na twierdzeniu, że przyjmując zaskarżone rozporządzenie bez uprzedniego przeprowadzenia i udokumentowania oceny skutków, Komisja naruszyła zobowiązania ciążyące na niej na mocy porozumienia instytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽³⁾ oraz zasadę dobrej administracji.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/217 z dnia 4 października 2019 r. zmieniające, w celu dostosowania do postępu naukowo-technicznego, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, oraz w sprawie sprostowania tego rozporządzenia (Dz.U. 2020, L 44, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. 2008, L 353, s. 1).
- ⁽³⁾ Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej a Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa, zawarte w dniu 13 kwietnia 2016 r. (Dz.U. 2016, L 123, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2020 r. – Foz / Rada

(Sprawa T-296/20)

(2020/C 255/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Amer Foz (Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciel: adwokat L. Cloquet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2020/212 z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego (UE) 2020/211 z dnia 17 lutego 2020 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii ⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego; oraz
- obciążenie Rady całością kosztów postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych.
 - Skarżący podnosi, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych uznając, że popiera on reżim Assada i jest jego beneficjentem.
2. Zarzut drugi, dotyczący ogólnej zasady proporcjonalności.
 - Skarżący twierdzi, że ekonomiczne skutki zastosowanych wobec niego sankcji są katastrofalne i nieproporcjonalne do celów zaskarżonych aktów.

3. Zarzut trzeci, dotyczący nieproporcjonalnego naruszenia prawa własności i prawa do wykonywania zawodu.
4. Zarzut czwarty, dotyczący nadużycia władzy.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do uczciwego procesu.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020 L 431, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. 2020 L 431, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2020 r. – Fashioneast i AM.VI. / EUIPO – Moschillo (RICH JOHN RICHMOND)

(Sprawa T-297/20)

(2020/C 255/28)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fashioneast Sàrl (Luksemburg, Luksemburg), AM.VI. Srl (Neapol, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Camusso i M. Baghetti)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Moschillo Srl (Avellino, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy RICH JOHN RICHMOND – unijny znak towarowy nr 3 815 149

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 marca 2020 r. w sprawie R 1381/2019-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie, że strona skarżąca nie ponosi wszelkich opłat i kosztów związanych z postępowaniem odwoławczym i postępowaniem w sprawie unieważnienia prawa do znaku;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) w związku z art. 18 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-